

حمله جنایتکارانه رژیم اسلامی به مردم کردستان

سیروان پرتو نوری

با فرارسیدن ۲۸ مرداد ماه ۱۳۹۵، سی و هفت سال از لشکرکشی پاسداران نظم سرمایه اسلامی به مردم کردستان گذشت.

مردم کردستان خواهان حق و حقوق عادلانه و دمکراتیک و آزادی‌های سیاسی بودند و زیر بار زور و ستم رژیم ارتجاعی و جنایتکار اسلامی نرفتند. رژیم ضد انقلاب اسلامی دستیابی مردم کردستان به حق حاکمیت خود را تاب نیاورد و تدارک حمله به مردم کردستان و آزادی‌های وسیع سیاسی در آن را در دستور گذاشت. بدینگونه رژیم اسلامی نیروهای سرکوبگر خود را به کردستان فرستاد تا مردم انقلابی و آزادیخواه را سرکوب کنند.

کردستان که در مقابل رژیم تازه به دوران رسیده سنگری مهم در ادامه انقلاب ۵۷ بود، در روز ۲۷ اسفند ماه ۱۳۵۷ مورد حمله قرار گرفت. در این روز نیروهای مستقر در پادگان سنندج، شهر را مورد حمله تانک و توپ‌های خود قرار دادند، که در اثر این حمله وحشیانه ده‌ها نفر جان باختند و صدها نفر نیز زخمی گردیدند. در دومین روز حمله ارتش شاهنشاهی تازه اسلامی شده علیه مردم شهر سنندج، صدیق کمانگر سخن‌گوی شورای موقت سنندج، در نامه‌ای به خمینی، هشدار داد که «این درگیری مسلحانه از طریق صدف‌ری نماینده دولت و پادگان سنندج تحمیل شده است.»

بدنبال این واقعه طالقانی، در راس یک هیات دولتی وارد سنندج شد و با نمایندگان مردم کردستان برای تشکیل شورای ۱۱ نفری شهر، به توافق رسید و اوضاع به نسبت کمی آرام شد. اما رژیم جنایت‌پیشه، به اعزام نیروهای سرکوبگر به کردستان، به تبلیغات دروغین برای انحراف افکار عمومی و انواع و اقسام توطئه‌هایش روز به روز ادامه می‌داد. در آن دوره مردم شهرها و روستاهای کردستان، توسط شوراهای کمیته‌های انقلابی اداره امور را در دست داشتند و تا حدودی بر مذاکرات سازمان‌ها و نمایندگان منتخب مردم با نمایندگان رژیم، نظارت می‌کردند. هنگامی که مذاکرات نمایندگان رژیم در کردستان جریان داشت در عین حال مردم بی‌گناه ترکمن صحرا مورد هجوم نیروهای وحشی جمهوری اسلامی قرار گرفتند که در این حمله وحشیانه صدها تن کشته و مجروح شدند. نیروهای ارتش و حزب‌اللهی، به شهر گنبد کاووس حمله کردند و نیروهای سیاسی ترکمن صحرا را به خاک و خون کشیدند و خلخال جلااد بعنوان حاکم شرع تعیین شده از طرف خمینی، صدها نفر را در فاصله چند روز اعدام کرد.

عوامل رژیم در تاریخ ۳۱ فروردین ماه ۱۳۵۸، یک جنگ داخلی کرد و ترک را در شهر نرده به راه انداختند و نیروهای ارتش و پاسداران تحت فرمان "ملاحسنی" که امام جمعه ارومیه بود، نرده را ویران کردند و اموال مردم را نیز به غارت بردند. در این جنگ از پیش طراحی شده، مردم کرد مجبور شدند خانه و کاشانه خود را ترک کنند. در این میان مردم شهرهای کردستان و نیروهای سیاسی، بر علیه جنگ و خشونت رژیم، دست به تظاهرات و بسیج توده‌ای زدند، از سوی دیگر نیروهای سپاه پاسداران در شهر مریوان به روی تظاهرکنندگان آتش گشودند که فقط روز ۲۳ تیر ماه، ۲۴ نفر جان خود را از دست دادند و بیش از ۴۰ نفر نیز زخمی گردیدند. هواپیماهای جنگی با هدف آفریدن فضای رعب و وحشت بیشتر بر فراز شهرهای کردستان به پرواز درآمدند و دیوار صوتی را شکستند. مردم مریوان در اعتراض به حضور نیروهای اشغالگر جمهوری اسلامی در این شهر، شهر را ترک کردند که به کوچ سیاسی مردم مریوان که تحت سازماندهی کومه له بخصوص شخص "کاک فواد" بود، معروف است. از سوی دیگر ارتش و سپاه پاسداران تحت فرماندهی چمران، به شهر پاوه یورش بردند.

در مقابل این جنایت و وحشیگری‌ها، فعالیت نیروهای مسلح توده ای توانست جمهوری اسلامی را وادار به عقب نشینی کرده و خمینی جلااد را وادار کرد اولین جام زهر را بنوشد و به مردم کردستان پیام آتش بس بدهد، تا بلکه بتواند نیروهای خسته و فرسوده اش را برای مدتی بازسازی و دوباره به کردستان حمله کند، پس از این همه جنگ و جنایت و کشتار و تخریب، سپاه پاسداران و ارتش در شهرهای کردستان، روز ۲۷ مرداد ماه ۱۳۵۸، خمینی با صدور اطلاعیه‌ای به ارتش و حزب‌الله فرمان داد که با تمام قوا به شهر پاوه حمله کنند. متن فرمان خمینی جلااد چنین است: «فرمان امام به عنوان فرمانده کل قوا درباره حوادث پاوه. از اطراف ایران گروه‌های مختلف ارتش و پاسداران و مردم غیرتمند تقاضا کرده‌اند که من دستور بدهم به سوی پاوه رفته، و غائله را ختم کنند. من از آنان تشکر می‌کنم و به دولت و ارتش و ژاندارمری اخطار می‌کنم، اگر با توپ‌ها و تانک‌ها و قوای مسلح تا ۲۴ ساعت دیگر حرکت به سوی پاوه نشود، من همه را مسئول

می‌دانم. من به عنوان ریاست کل قوا به رئیس ستاد ارتش دستور می‌دهم که فوراً با تجهیز کامل عازم منطقه شوند و به تمام پادگان‌های ارتش و ژاندارمری دستور می‌دهم که بی‌انتظار دستور دیگر و بدون فوت وقت با تمام تجهیزات به سوی پاوه حرکت کنند و به دولت دستور می‌دهم وسایل حرکت پاسداران را فوراً فراهم کند. تا دستور ثانوی، من مسئول این کشتار وحشیانه را قوای انتظامی می‌دانم و در صورتی که تخلف از این دستور نمایند با آنان عمل انقلابی می‌کنم. مکرراً از منطقه اطلاع می‌دهند که دولت و ارتش کاری انجام نداده‌اند. من اگر تا ۲۴ ساعت دیگر عمل مثبت انجام نگیرد، سران ارتش و ژاندارمری را مسئول می‌دانم. والسلام روح‌الله‌الموسوی الخمینی، ۲۷ مرداد ۵۸» (روزنامه کیهان و اطلاعات، ۲۷ مرداد ماه ۵۸) نیروهای سرکوبگر جمهوری اسلامی، با کلیه جنگ افزارهای سبک و سنگین، توپ و تانک و هواپیما و هلیکوپتر به کردستان یورش بردند. روز ۲۸ مرداد ۱۱ نفر از جوانان پاوه را بدون هیچ‌گونه دادگاهی تیرباران کردند.

خمینی جلد، در ۲۸ مرداد دستور حمله به سنندج را نیز صادر کرد. روز ۲۸ مرداد ۵۸، خلخال آدمکش به عنوان حاکم شرع از سوی خمینی، برای راه انداختن اعدام‌های دسته‌جمعی بدون محاکمه، به کردستان اعزام گردید. خلخال، در کتاب خاطرات خود که نوشته‌های روزنامه‌های وقت نیز ضمیمه آن است، در سال ۱۳۸۰ توسط نشر سایه انتشار یافته، درباره وقایع کردستان چنین می‌نویسد: «دیروز یازده نفر در سنندج و پیرروز نه نفر در مریوان، با رای دادگاه انقلابی به مرگ محکوم شدند... اعدام ۲۰ نفر دیگر: آیت‌الله خلخال دیروز وارد سقز شد و در محل تیپ سقز دادگاه صحرایی خود را برای رسیدگی به پرونده‌های دستگیرشدگانی که در حوادث سقز دست داشتند و به تیپ سقز و گردان‌هایی که از سنندج و کرمانشاه اعزام شده بودند، حمله کرده بودند، تشکیل جلسه داد و به اتهامات بیست نفر افسر و درجه‌دار ژاندارمری و ارتش و غیرنظامیان رسیدگی کرد. عده‌ای از افسران و درجه‌داران موقعی که به پادگان حمله شده بود، سر خدمت حاضر نشده بودند که در نتیجه متهم به همکاری با مهاجمان شدند...» آیت‌الله منتظری، نایب امام نیز گفت: «حوادث کردستان عکس‌العمل شکست امپریالیسم و صهیونیسم است. مردم سراسر کشور آمادگی خود را برای سرکوب اشراک در کردستان اعلام کرده اند، خلخال به فرمان امام به کردستان اعزام شد.» روز ۲۹ مرداد ماه، نیروهای ارتش و پاسدار بخشی از شهر سنندج را به تصرف خود درآوردند. همین روز ۷ نفر از مردم پاوه در زندان دیزل‌آباد اعدام شدند. روزنامه کیهان روز ۳۰ مرداد ماه، خبر از تیرباران ۹ نفر دیگر در پاوه را داد. درگیری‌های شدید ارتش سرکوبگر و نیروهای سپاه از یکسو و مقاومت نیروی پیشمرگ از سوی دیگر در تمام شهرهای کردستان ادامه یافت تا آخر سر رژیم جنایتکار اسلامی با تمام نیرو و قوایش توانست مناطق کردستان را کم‌کم به زیر کنترل خود درآورد و پس از سالها این مناطق را از دست مردم و نیروهای پیشمرگ باز گرفتند. آنچه که اشاره شد، تنها چند نمونه از انبوه جنایات بی‌شمار رژیم جمهوری اسلامی در کردستان، در ماه‌های اول بهار و تابستان ۱۳۵۸ است. مقاومت و مبارزه مردم کردستان در طول حاکمیت رژیم اسلامی، علی‌رغم فراز و نشیب‌هایی که به خود دیده، اما تسلیم نشده است.

یاد همه انسانهایی که در راه آزادی و سوسیالیسم جان باختند، گرامی باد!

به نقل از برنامه های تلویزیون به پیش